

hadu obou břemen a vypočítání uhražovacích jistin. Jmenovitě jest nutno vzhledem k nastalé změně poměrů a nejasnosti posavadních prohlášení umožniti výměnkářce jednání s ostatními účastníky a rozhodnutí se o tom, má-li trvati na naturálním plnění výměnku a bytových práv, či spokojiti se podle §§ 211 druhý odstavec a 214 druhý odstavec ex. ř. úplně neb částečně s odškodněním v penězích. Dovolacímu rekursu, pokud vytýká vadnost posavadního postupu nižších soudů, musilo býti proto vyhověno. První soud bude míti při novém jednání na paměti, že spornou otázku ohledně úrokové míry, podle níž má býti vypočítána uhražovací jistina, nelze klásti tak, jaká úroková míra jest přiměřená nynějším poměrům, nýbrž jaká úroková míra jest dosažitelná u ústavu, u něhož bude uhražovací jistina uložena na úrok podle §§ 236 a 77 ex. ř. Nedojde-li k dohodě stran a bude-li vydražitel povinen plniti in natura, musí mu býti z uhražovacího kapitálu zajištěn takový peníz, jaký odpovídá hodnotě jeho naturálního plnění. Případná změna úrokové míry nemůže mu býti na prospěch, ale ani na škodu, při jejím poklesu bude míti nárok na doplatek z jistiny, při jejím zvýšení případně zisk zadnějším věřitelům (srovnej materialie k ř. 219 ex. ř.).

Čís. 5883.

Nepřípustnou jest exekuce zabavením nároku na vyúčtování dlužníkovy pohledávky za poddlužníkem.

(Rozh. ze dne 25. března 1926, R I 186/26.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením nároku strany povinné proti jejímu právnímu zástupci na vyúčtování peněz, které mu v letech 1921 až 1924 vyplatila, a které prý činí přes 200.000 Kč a jimiž jest prý odměna za právnické práce a hotové výlohy od něho povinné straně konané o více než 60.000 Kč přeplacena, jakož i zákazem poddlužníku, by povinné straně přijaté peníze nevyúčtoval, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vymáhající strana navrhla k vydobytí své vykonatelné peněžité pohledávky dvojí exekuci. První zabavením nároku povinné strany proti Dru T-ovi na vyúčtování částek, vyplacených mu penízem asi 200.000 Kč, druhou zabavením nároku na vrácení přeplatku, který se vyúčtováním zjistí. Že vymáhající strana měla na mysli dvě samostatné exekuce, z nichž každá měla býti zvlášť pro sebe posouzena, povolena a vykonána, jest patrné jmenovitě z návrhu na vydání dvojích zákazů, předně, aby Dr. T-ovi bylo zapověděno vyúčtovati s povinnou stranou, a povinné straně nakládati nějak s nárokem na vyúčtování, za druhé, by Dr. T-ovi bylo zakázáno platiti povinné straně, této pak, nakládati se zabavenou pohledávkou neb ji vybrati. Exekuce zabavením pohledávky vešla v moc práva, exekuci na zabavení nároku na vyúčtování rekursní soud právem

nepovolil, neboť takový nárok nemůže býti zpeněžen (§ 331 druhý odstavec ex. ř.), a vymáhaná pohledávka nemůže dojíti exekucí na tento nárok zaplacení. Kdyby vymáhající strana nebyla současně vedla exekuci na pohledávku, byla by nepřipustnost takové samostatné exekuce zřejmou bez dalšího uvažování. Pouhé vyúčtování pohledávky dlužníkovy proti poddlužníku nemůže vésti k zaplacení pohledávky, kterou má vymáhající věřitel proti dlužníku. Kdyby stěžovatel měl právo na povolení zvláštní exekuce na vyúčtovací nárok, musilo by býti přípustno, by jemu byla povolena exekuce zabavením a příkázáním tohoto nároku, jinému věřiteli pak exekuce zabavením a příkázáním pohledávky, která se zjistí vyúčtováním. Tento nemožný důsledek názoru, že jde o dvě samostatné exekuce, dostačuje k jeho vyvrácení. V dovolacím rekursu tvrdí stěžovatel, že odepřením první exekuce se mu odpírají prostředky ku vypočtení zabavené pohledávky, pokládá tedy první exekuci za nutnou podmínku pro provedení druhé exekuce. Tato námitka pramení ve správném poznání, jež však nedošlo v návrzích vymáhající strany výrazu, že oba exekuční návrhy činí celek, že totiž jde o exekuci jednu a to o exekuci na peněžitou pohledávku. O takové exekuci platí předpisy §§ 290—319 ex. ř. Podle nich může vymáhající věřitel navrhnouti, by se poddlužník vyjádřil o zabavené pohledávce (§ 301 ex. ř.), a bude dále oprávněn dáti si příkázati zabavenou pohledávku ku vybrání, čímž dle §u 308 ex. ř. nabude práva ke všem jednáním, jichž bude třeba ku zachování pohledávky a jejímu vydobytí od poddlužníka, tedy také právního nároku, by poddlužník svůj dluh, pokud tak ještě neučinil a jest k tomu občanským právem zavázán, vyúčtoval. Pro výkon tohoto práva nepotřebuje tedy vymáhající strana zvláštní, samostatné exekuce, táž není však podle exekučního řádu ani přípustnou.

Čís. 5884.

Smír uzavřený na státním policejním komisařství jest exekučním titulem podle §u 1 čís. 15 ex. ř.

Soud musí sám od sebe zkoumati, jsou-li tu všechny předpoklady §u 7 ex. ř. pro povolení exekuce.

Předmět jest dostatečně určen, není-li o jeho totožnosti mezi stranami pochyby.

Při vyklizení místností podle §u 349 ex. ř. netřeba k přesnému označení objemu plnění vypočísti v povolujícím usnesení také věci movité, které bude nutno odstraniti.

(Rozh. ze dne 25. března 1926, R I 204/26.)

Na základě smíru, uzavřeného na okresním policejním komisařství v Praze, byla vymáhajícímu věřiteli povolena a vykonána exekuce vyklizením obchodní místnosti dlužnice B-ové. Návrh dlužnice, by exekuce byla zrušena, ježto prý smír na okresním policejním komisařství trpí nedostatky, soud první stolice zamítl, rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zamítl návrh vymáhajícího vě-